

הודעה לעיתונות

יותר שעות אהבה משנוכל אי פעם לפרוע (פרק א') | תערוכה קבוצתית

אוהד מרומי, אור הרץ, אורי קצנשטיין, אורית אשרי, אורן אליאב, איתן בן משה, בועז קדמן, גבי קריכלי, גיל יפמן, גילי אבישר, גלעד רטמן, חליל בלבין, יוחאי אברהמי, יונתן לוי, ליאור ווטרמן, ליאור שביל ופר בילגורן, מרב קמל, נדב בן נון, עוז מלול, עדו בר-אל, קרן רוסו, רונה יפמן, רועי רוזן, רותי סלע, שי-לי עוזיאל, שרון גלזברג, תמר הירשפלד

אוצרות: לאה אביר, טלי בן-נון

פתיחה: יום שבת, 13 למאי, בשעה 20:00 | נעילה: 10.6.17

התערוכה "יותר שעות אהבה משנוכל אי פעם לפרוע" מפגישה בין עבודות של אמנים מישראל, בני דורות שונים, שהתחנכו על ברכיו הדמיוניות של האמן האמריקאי מייק קלי (1954-2012). קלי הוא אחד האמנים המשפיעים, הייחודיים ופורצי הדרך שידע עולם האמנות. יצירתו רבת-הפנים נמתחה על פני 4 עשורים והסתיימה בהתאבדות טרגית בינואר 2012. אבל כמו פצצת זמן שלא חדלה לתקתק, אמנותו ממשיכה להכות בברזל גם אחרי לכתו. התערוכה "יותר שעות אהבה משנוכל אי פעם לפרוע" היא צעד ראשון בניסיון להתחקות אחר השפעתו העצומה של קלי על אמנים בישראל משנות ה-90 ועד היום, ואחר הסיבות לרלוונטיות המהותית של עבודותיו לאמנות המקומית.

בזירה הישראלית, כמו בזירה הבינלאומית, קלי נתפס כגורו, אמן שנערץ על ידי אמנים. פשע, דיכוי, רקבון בירוקרטי, תת-מודע, חרדות ובדיחות גזעניות הם רק חלק מהנושאים שקוטלגו ביקום שלו. טראש, נויז, ספרי מחזור של בתי ספר תיכוניים, טקסטים קתוליים, קראפט, קאלט, סרטי אימה, מגזיני פורנו ומנהגי קבורה - הם רק חלק מהתוצרים התרבותיים שמהם שאב השראה. עבודותיו מתריסות ומצמררות, הן מציפות את התשוקות הכי סמויות ומייצרות הקבלה חריפה בין מנגנונים אדמיניסטרטיביים, חינוכיים, תרבותיים ודתיים, לבין זיכרון מודחק ותשוקות מדוכאות.

על אף שהאמנות של קלי היא תולדה ישירה של התרבות האמריקאית, היא אומצה על ידי אמנים רבים באירופה וגם בישראל. בהקשר המקומי, אמניות ואמנים רבים מחשיבים את מייק קלי כאמן חשוב, נערץ, וכאבן דרך בהשכלתם האמנותית. הרדיקליות של קלי, הנושאים שהעסיקו אותו ועבודות מפתח מכוננות, ביניהן: "יותר שעות אהבה משנוכל אי פעם לפרוע" - אליה מתייחסת כותרת התערוכה, "היידו" - עבודת וידאו אותה יצר עם פול מקארת', וכן עבודות מאוחרות יותר כמו "Educational Complex" ו-"Day is Done", לכל אלו היתה השפעה משמעותית בעיצוב השפה האמנותית המקומית.

תופעה זו מרתקת במיוחד לאור העובדה שעבודותיו של קלי כמעט ולא הוצגו בישראל, והאמן בוודאי לא היה נוכח כאן בגופו או מודע להשפעתו. האמנות של מייק קלי יובאה אל התכנים העיוניים והחזותיים של האקדמיות המקומיות (בפרט בצלאל והמדרשה) על ידי מורים מרכזיים (כמו רועי רוזן, עדו בר-אל ואורי קצנשטיין), שחלקם אף ראו אותה בזמן אמת, והציגו אותה באמצעות שקופיות, מגזינים וחומרים מצולמים ומוקרנים. אלה גם הביאו אותה אל דפיו של מגזין "סטודיו" החשוב וכמובן, אל יצירתם. התכנים והפרקטיקות של קלי היו תגלית עבור אמנים ואמניות צעירים/ות רבים/ות בשנות ה-90 בישראל, תקופה שהתאפיינה באופוריה ומשבר, לצד עלייה בכוחן של קבוצות מגדריות, חברתיות, גזעיות ותרבותיות שלפני כן היו מודרות מהשיח.

ה"מייקליזם", אם נרצה לקרוא לו כך, משמש בתערוכה זו כמנגנון מחקרי, אמנותי, חינוכי ותרבותי שאינו חושש לחטט בפצעים קולקטיביים, במושגת או במודחק. כמו עבודותיו של קלי, גם העבודות המוצגות בתערוכה מתאפיינות בגישה ה"סוציו-פתולוגית" לתופעות, טקסים, חומרים וחפצים מן היומיום. התערוכה בכללה, ובפרט, עוקבת אחר הרוח האנטי-הירואית והביקורתית של "המייקליזם", ושואפת לזקק אותה דרך ערכים מקומיים המפנים את המבט אל הזהות הפנימית המפוצלת של המקום, אל הבירוקרטיה המנוונת, אל חברה-תרבות גזענית וחשוכה, אל מציאות של אלימות ודיכוי, אל פערים חברתיים, מבנים דכאניים ופחדים מודחקים.

*לתערוכה עתיד להתפרסם קטלוג

כותרות דימויים מצורפים:

אוהד מרומי, אייל, לבד סינטי, 2004, באדיבות האמן וגלריה גורדון
גילי אבישר, כמו תפילה, טכניקה מעורבת, 2017, באדיבות האמן ופרסייט
מרב קמל וחליל בלבין, ראיתי ציפור רבת יופי, תפירה בבד, 2017, באדיבות האמנים וגלריה עינגע
רונה יפמן, חיבוק וטקסט, 2016, הדפס רשת, באדיבות האמנית וגלריה זומר
רועי רוזן, דיוקן עצמי כפול, 2005, באדיבות האמן וגלריה רוזנפלד
שי-לי עוזיאל, בלומפילד 2010, גרעינים ופוליאסטר, 60-80 סמ
שרון גלזברג, טרנספורמציה למייק קלי, 2017, הצבה פיסולית, טכניקה מעורבת ומזרקה, באדיבות האמנית וגלריה רו-ארט